

ZBIVANJA

ŠIROM KATEHETSKOG SVIJETA

Rudi Paloš

Clara Cesarini: Donna e teologia: Oggi e domani (Žena i teologija: Danas i sutra), u: „Evangelizzare”, 10(1985)3, 172–173.

U ovom kratkom članku govori se o seminaru održanom početkom ove godine (4–6. siječnja) u Palermu na temu: „Žene: studij, istraživanje i poučavanje teologije”.

Činjenica je da se uvijek, pa i danas, osjeća zapostavljenost žena u teologiji. Tek se početkom ovog stoljeća šire otvaraju vrata teoloških fakulteta u Katoličkoj Crkvi ženama, odnosno preciznije govoreći, to se u većoj mjeri događa tek poslije Koncila pa se tako osjeća i sasvim određeni pomak u pozitivnom smjeru (na teološkom fakultetu u Palermu danas je upravo jedna žena nosilac katedre o teologiji laikata!). Na seminaru je posebno naglašen nedostatak stručnih doprinosa s obzirom na područje teološke antropologije, tj. na specifičan odnos „muškarac–žena”.

Maria Teresa Bellenzier: Femminismo: da dove – verso dove (Feminizam: odakle – kamo), u: „Via, verità e vita”, 101/1985,7–15.

M.T. Bellenzier, stručnjak na području odgojnih znanosti i autorica više djela o problemima

odgoja u vjeri, pokušava dati prikaz sadašnjeg stanja nekad naročito bučnog i „vrućeg” fenomena: feminizma. Doista, dok se prije desetak godina, posebno 1968. godine, feminizam predstavljao kao radikalni pokret koji je odbacivao sve što je pripadalo tradiciji, danas se situacija promjenila. Pokret gubi svijest o konkretnim izborima i zahtjevima, a isto se događa i na organizacijskom planu. Danas možemo dakle, smatra autorica, govoriti o drugoj fazi neofeminizma – danas se žene nastoje baviti temama koje su svim ljudima zajedničke i koje traže hitno rješenje, ali, što je značajno, nastoje to izvesti na *ženski* način. Nema više velikih nacрта, radi se svakodnevni posao, koji je možda i ograničenih dimenzija.

Današnji feministički pokret, nakon što je postignuta pravna jednakost spolova, odnosno „oslobođenje” (sve do krajnjih granica) na području spolnosti, usredotočuje se na izgradnju obitelji koja će biti „zajednica i prostor za autonomno i slobodno poosobljenje”, odnosno, s obzirom na društvo u cjelini, zalaže se za „novo društvo koje će biti sposobno suočiti se s dijalektičkim i takmičarskim pojedinostima u samom društvu, nastojeći da se društvo organizira na moderan način”. Zastupnice feminizma, aktivne na političkom području i u mirovnom pokretu, sada naglašavaju vrijednost oso-

be, što je osobito usmjereno u smjeru odgoja žene za autonomiju.

C. Chiara Canta: Il femminismo e le nuove generazioni (Feminizam i nove generacije) u: „Via, verità e vita”, 101/1985,27–34.

Kao i prije, i danas je feministički pokret, smatra autorica, označen nepovezanim i nedefiniranim raščlanjenošću. Ona zato pokušava vidjeti što misle mladi o ovoj pojavi – načinjena je anketa među rimskim srednjoškolkama u dobi između 16 i 19 godina – i zaključuje da mladi koji žive u manjim gradskim središtima ili na selu, ostaju uglavnom nezainteresirani za ovu pojavu, dok su oni koji žive u većim gradskim središtima, otvoreniji prema ovom problemu.

Iako se i danas može tvrditi da postoji određena diskriminacija žene, osobito na poslu i s obzirom na mogućnost zaposlenja, ipak se na ovom području mnogo toga poboljšalo. Današnje djevojke prihvaćaju kao pozitivnu vrijednost obitelj, koja treba biti zajednica osoba „koje zajedno surađuju za dobro svijeta. Obitelj postaje temeljno životno iskustvo bračnog para a temelji se nadasve na ljubavi i na obostranom poštivanju”. I konačno, današnja je generacija mladih manje buntovna, a više je okrenuta sebi, razmišlja o ljubavi, osjećajima, zalaže se za konkretne probleme umjesto da teoretizira.

Michael Warren: The Silence of Women and Youth (Šutnja žena i mladi), u „The Living Light”, 21(1985),199–211.

Autor, profesor katehetike na sveučiliš-

tu St. John u Jamaici u državi New York (SAD), uspoređujući neka razmišljanja drugih autora o određenim pojavama koje su specifične za žene odnosno za zbivanja u suvremenom svijetu i povezuje to s mladima. Mladi danas u američkom društvu, to je činjenica, šute. Ova se šutnja ne smije promatrati samo kao činjenica nego i kao problem, jer to i jest problem. Evo zašto.

Kad se ovdje govori o šutnji mladih, ne misli se toliko na šutnju u njihovom privatnom životu nego o sposobnosti mladih da se uključe u javni život. Možda je, pita se autor, riječ o nesposobnosti mladih da riječima izraze svoje životno iskustvo? To je lako moguće, jer mladi ne samo da šute, oni su nijemi, i kao da nemaju nikakvog značajnog životnog iskustva o kojemu bi oni sami mogli govoriti. Šutnja je, nastavlja Warren, i znak nedostatka „javnog identiteta”, tj. sposobnosti da se nastupi u javnosti, da se brani svoje interese, jednom riječju, to je ono što je G. Gutierrez nazvao „kulturnom smrću”.

Mladi se danas pitaju isplati li se stvarati planove za budućnost, radati djecu, nadati se da ćemo živjeti i sutra..., ako nad nama svima zlokobno i prijeteći visi kao stalna opasnost moguća gljiva atomske bombe. Kao suprotnost ili možda kao posljedica toga, nailazimo na činjenicu sve raširenije pojave nasilja kojemu su, u nemalom broju, glavni protagonisti upravo mladi ljudi. Sve bi se to, smatra Warren, moglo izbjeći ako bi se mladima pomoglo da na nov način govore o stvarnosti, zatim da mladi nauče novi jezik i da pronađu nove oblike za javno djelovanje. Jezik treba izražavati pravo lice stvarnosti, mladima treba pomoći da stvarnost gledaju kao takvu a ne kroz neke slike, a akcijsko djelovanje mladih treba usmjeriti prema javnom djelovanju.